

Jön özönével, tálcákon a tortáliom. Mamumi [fehérkesztyűs] keze könyökön ragad:
Hát Nádler Róbert, él-e, festeget még?
Akvarellista, jó barátom. Hogyne élne, még festeget.
Régről?
Gyerekkora óta. Egyik lába hatujjú, a másik rövidebb és ezért ortopéd cipőben jár.
Aranykezü mester!
Az hát. [Aranycombú, mint Püthagorász – gondolom]
És Buchsbaum bácsi? És Kenéz Simon, a bankár? Hát az Ignotus család, a Véghegyiek, a Viktor meg a fia, Péter?
Azok is.
A két Szervánszky-fiú? Az egyik kommunista és katolikus; de vajon kommunista még?
Zeng a zene, idezsong Budapest. A sarokban az egyik forgatag már táncol. [„A kerthe-
lyiségben sramli szől / és ott lehet csak baszni jól”. Senkise mondja, mindenki gondolja.]
A cukrásztömlő habos-tölcsérésén ömlik-özönlik az emlék. A Szümpozion tárgya: eldönteni,
mi a helyes írásmód, MaCedónia vagy MaKedónia. Érdeklődnek, min dolgozom.
Öcsi is, a kis okos (akit az imént, Mamumi fülehallatára „lelurkóztam”. Ő is: szörnyen
szeretné tudni. Közelfurakodik és szemtelenül firtatja.
Min tetszik dolgozni...?!
Hogy én, hogy min?! Ó – egy *history-fiction* forma fiktív történelmen.
Az mi?
Az az, hogy. Fogom magam és nagyot csűrök-csavarok rajta. Mintha úgy lett volna,
ahogy nem volt.
Vagyis hát...?!
Egy regényesített, regényfolyam formátumú Könyvalkotáson.
Könyvalkotáson...?!
Leesik az álluk.
Körkép? Panodioráma?
Is-is. Mi lett volna, hogyha a Waterloo-i ütközetet Napoleon nyeri meg? Bücher a
rossz oldal felől, késve érkezik, az angolok franciának nézik őket és a felmentő sereget
tűz alá veszik. A megszegyenült Koalíció előnytelen/szerencsétlen békére kényszerült.
Az *Empereur* kegyesen bekebelezi Itáliát, Lengyelországot és Ausztriát. A poroszok
panaszkodnak, hogy egyre kevesebb gyerek beszél németül. Ahogy eddig, továbbra is
francia a diplomácia nyelve; aki számít, minden magára valamit adó pantallós ember
franciául beszél; Tunisztól-Algirtól-Egyiptomtól fel, Erdélytől-Havasalföldtől fel, fel a
Balti Államokig, dánok, norvégok, svédok, izlandiak. Mindenki. Európa-szerte a köz-
nyelv a francia.
Öcsi a lakkcipellőben lábujjhegyre pipiskedve hallgatja.
Mindenki. Síri csendben. „Könyvalkotás”.
Pisszegés. Szisszentés. [„*Idesüss*”]
Együtt-tartás: figyelem-fegyelem.
Különös regény lesz. És mekkorára tervezi a Mester?
„Tervezem”? Nem tervezem: már megvan. Francia-Európáról szól, ahol minden
parasztlegény *poilu* - örömkatona. *La Grande Armée!*
És a Kődös Albion?
Nincs többé.

Leírhatatlan

Mit értsünk azon, hogy leírhatatlan? Mikor igazán le-nem-írható, mert megbénul az
elme, az írói rutin, a szólelemény, a rátaalálás – a minden?

Álmomban jött oda hozzám, de olyan soha-nem-látott volt, hogy egész életemben őt
látam. Fedélzeti nyugágyakban hevertünk jó néhányan, jól hanyattvetve magunkat és
se nem sokan, se nem kevesen: jó néhányan. Miféle hajó melyik fedélzetén és miért?
Mindenki tudta, én is. Jól elvontunk (nem mondhatom, hogy a plédek alatt, mert nem
voltak skótmintás plédek, se rajtunk, se alattunk: ne hamisítsuk az álmat skót mintával,
mondom, hogy leírhatatlan)

ki volt, mi volt, miért jött oda, ha eddig soha? Lehetetlen megismerkedni, aki úgy
volt Mindig-az-Enyém, hogy most is, mintha először ragyogott és fényesedett volna fel,
főlttem, ahogy odajött, szemközt a Nappal

magasnak mondható, nem szokatlanul magasnak, csak olyannak, aki mindenkinek úgy tűnik (újságja/könyve/legezője mögül előlesve), hogy be szép sudár-magas. Virágos ruhában, amolyan selymesen csupavirág és alakja is, azokkal a szétfolyó-bizonytalan körvonalakkal. A haja is, az a bronzarany – vagyis hát vörösbe hajló szőkeség, de bronz kísérővonalakkal a széles nyári kalap alatt (ne mondjuk se malomkeréknek, se szalma-nyárinak, mind csak a leírhatatlanság tétováságai)

az arcáról még nem beszéltem [nem is fogok. Minek? Ki az, aki (legalább egyszer életálmában) ne látta volna?] Újdonat-újdánságában úgy volt ismerős, hogy másként ráismerni lehetetlen lett volna: ő volt. Világéletemben ő volt a világ és az életem, más-hogyan, mint ismerősként elképzelni se tudtam volna. Soha úgy, hogy Édesem, vagy hogy Szívem, soha: a visszaemlékezés ostoba hamisítványai; mert én így őt nem. Soha. Mondom, így világlott (párállott? lilállott? sárgállott?) az arca fölöttem, amint áttetsző nagykarimájú nyári kalapja keretében fölém hajolt: nem nyakból – derékből; de mint-ha valaki impresszionista Nagymester festette volna: arcának lázrózsái inkább szírom-labdacsok voltak, az olajnedves ecsetet ráejtve, mert úgy is világlott, azon *barbizonos plain-air*-esen. Ésde mert tudta is és mintha parányit csudálkozott is volna rajta. Először hallhatta? Vagy ő is álmában értesült életteljes kötődésemről hozzá, amely így és ezáltal a teljes életet magábefoglalja?

én meg csak mondtam-mondtam

mindig is

egész életemben

amit *éltem*, magának (neked) éltem

amit *írtam*, azt is. Magának (neked) írtam

(magasan a magázás-tegezés fölött, a tapadva-megszólítás álomnyelvén)

úgy voltam a tied, hogy a tiednek tudtam magam, már ha és amennyiben a magas kor nem akadály. Te meg:

látom. Jó erőben, egészségben. Ruganyos, hogy majd kicsattan. Én meg:

jól bírom magam, csak alig a kilencvenegyedikben. De még nem késő: tudnod kell.

Te meg, (ilyen átszellemlült meglepődést, ilyen impresszionista mennyei arcot kimeresztett szemmel, nagyrabámulóban) – te meg:

hogy lehet, hogy akkor nem találkoztunk, mégse, soha-soha: hogy lehet? Pedig én is, én is! Ha már ilyen nagyon későre jár, nem késtünk el vele...?!

Így. Azzal eltűntél, elrohantál. Kisvártatva, még ki se mondtam, máris ott voltál megint, a könnyű muszlin selyemvirágai körülsuhogtak, ahogy nyugágyam lábánál te ott teremtél-felmeredtél megint, (megint!) szétrobbanó színálomorgia, azon gyönyörűségeken. És egy papírlapot nyújtottál

elveszem, nézegetem

egy ausztriai palotaszanatórium látképe és luxusvesztibülje, luxusszobái. Egy luxus-prospektus

rettegve vizslatom őt magát (látomás! el ne tűnj! – ahogy látomáshoz esdekelni szokás – Nagykalapú ne tűnt el) és hűledezve forgatom a prospektust: mi ez, miért adod ide, mit kezdjek vele? Te meg:

a cím. A telefonom. Levélben. Hogy oda. Kezdjük el.

megvan, itt van. A hiányzó szál, az odavezető. Hogy ezúttal nem veszítjük el, mint amilyen örületes botorság volt, az elején, amikor elvesztettük. Elveszíteni

heuréka! Ujjongáshullám (kromatikus tintinnábulum) fut, zsigob végig tagjaimon, ültő fektemben; mert félig fölegyenesedve kisimítom a luxusprospektust és akkor látom: a nevét és a címét, bekeretezve. Piros ceruzával.

PIROS CERUZÁVAL. BEKERETEZVE.

Hogy ő az és senki más. Ennek a rengeteg-nagy sokemeletes luxusszanatóriumnak a *Direktrise* a Semmeringen.

ó igen, most igen, megvan. A CÍM. Hogy egymást soha többé ne veszítsük el

Hogy már fogalmazzam is a levelet, amit itt mindjárt a fedélzeten, ölemben tartott mappával megírok és felbélyegezve, valaki ögyelgőt szalajtok vele, az első kikötőben, ahol piroslik a parti postaszekrény. Hamar! Hamar

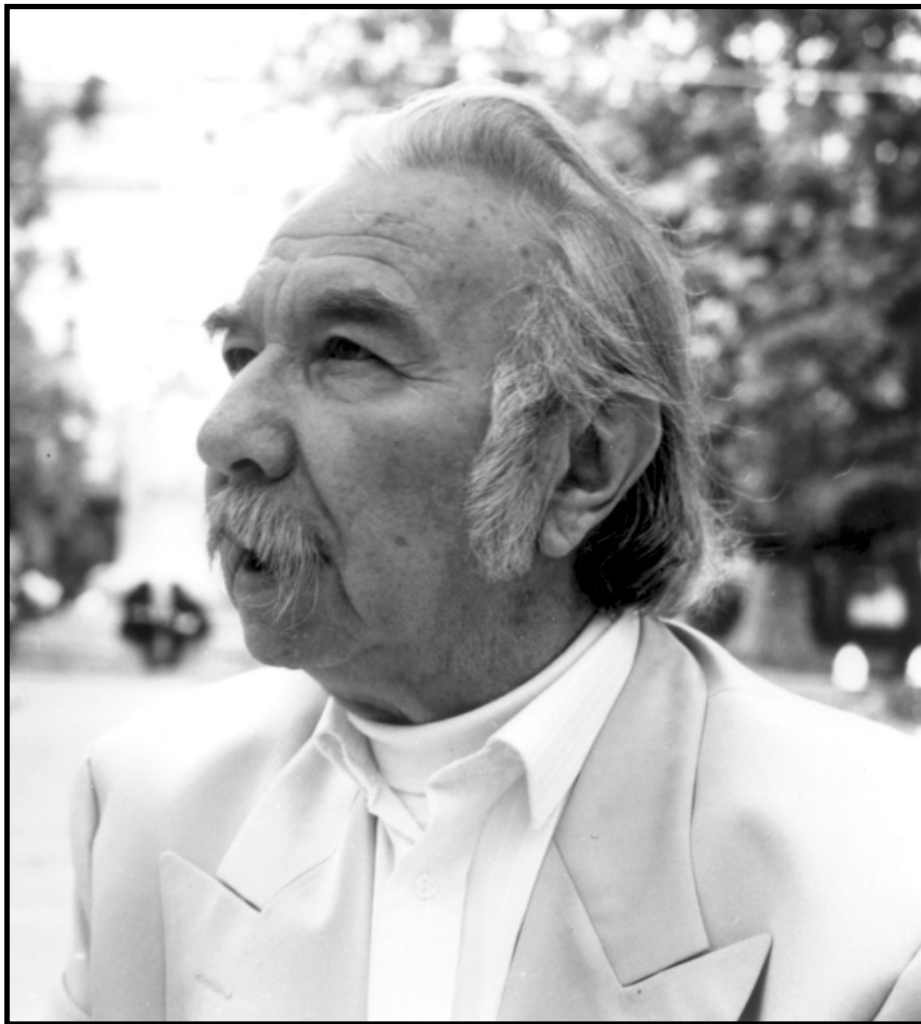
Hogy most „*boldog*” vagyok, mert rátaláltam, mert egymásra találtunk? Hogy ez legyen az, amit úgy hívnak: ilyen legyen a „*boldogság*”...?!

Csak...?!

Hülyeség, Ökörség, Szókincsünk örökletes csődje.

Más ez, ti ostobák.
Valahára, hogy az álomban, legalább álmomban: bekövetkezett.
Az ő felsugárzásában, ahogy ezt megértem.
Visszamenőlegesen.
A teljes élet Színeváltozása: Teremtetlen Fényben.

Kecskeméti Kálmán fotója